

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3466/2022
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље – противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Стојановић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Раде Затезало, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1792/21 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1792/21 од 10.06.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1792/21 од 10.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1401/20 од 11.03.2021. године, извршена је компензација потраживања туженог – противтужиоца на име неисплаћене накнаде за извршене радове по уговору о делу у висини од 400 евра у динарској противвредности и потраживања тужиље – противтужене на име накнаде материјалне штете на објекту у износу од 413.000,00 динара, па је обавезан тужени – противтужилац да тужиљи – противтуженој на име накнаде материјалне штете причињене на објекту који се налази на кат. парц. бр. ..., која се води у ЛН бр. .. КО ..., исплати укупан износ од 365.000,00 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 21.05.2018. године као дана подношења тужбе до исплате, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 137.120,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1792/21 од 10.06.2021. године, одбијена је жалба туженог – противтужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу у делу одлуке којим је одлучено о висини материјалне штете и трошковима поступка, док је у преосталом делу у погледу почетка тока законске затезне камате пресуда преиначена и тужени – противтужилац обавезан да тужиљи – противтуженој исплати законску затезну камату на досуђени износ штете почев од пресуђења 11.03.2021. године до исплате, док је у преосталом делу тужбени захтев за исплату законске затезне камате одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени - противтужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом, одлучено је о обавези туженог – противтужиоца, као посленика за материјалне недостатке испуњења уговором преузете обавезе према тужиљи – противтуженој, као наручиоцу извођења радова на постављању фасаде куће. Одлука суда о обавези туженог – противтужиоца на исплату износа који је потребан за отклањање недостатака, умањеног за неисплаћен износ уговорене накнаде од стране тужиље – противтужене, заснована је на одредбама чланова 603, 614, 615, 618. и 620. Закона о облигационим односима. Чињенично је утврђено да је тужиља – противтужена благовремено известила туженог – противтужиоца о недостацима извршеног посла, а да он недостатке није отклонио.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су оне у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, које су суштински засноване на сличним чињеницама и у којима је одлучивано о битно истоврсним захтевима. Такође, нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, због чега је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредби члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради новчане исплате, тужилац је поднео суду дана 21.05.2018. године, а вредност предмета спора по члану 28. став 1. ЗПП од 413.000,00 динара не премашује напред наведени имовински цензус.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић